

lød saaledes: Afdelingernes Garnisonssteder fastsættes ved Lov. Den vil man nu have bort, idet man vil have det overladt til Krigsministeriet at fastsætte Bestemmelser derom. Men hvorfor kom den Bestemmelse ind i sin Tid? Grunden dertil var, at efter Krigen i 1864 blev der ligefrem sjakret med forskellige Byer om Garnisonerne, og ligesom det jo ikke har været ualmindeligt senere, at en Rigsdagsmand i høj Grad har attraaet at faa en Jernbane saa tæt som muligt ved sin Dør, saaledes ønskede ogsaa Rigsdagsmændene den Gang at faa Garnison til deres Byer. Paa den Maade fik f. Eks. Viborg Garnison, hvad denne By ikke tidligere havde haft. For at sætte en Stopper for dette blev der taget den Bestemmelse, at Sagen skulde ordnes ved Lov. Det har man udeladt her, og det anser jeg for en Fejl. Den bør ordnes ved Lov; det bør ikke overlades til Krigsministeriets Vilkaarlighed at afgøre, hvor man vil anbringe de forskellige Garnisoner. Jeg samstemmer fuldstændig i, hvad der er fremsat af Ordføreren for det ene Mindretal, at det vil være fuldstændig urigtigt at berøve Byer som Nyborg og Helsingør — ja ogsaa Fredericia — deres Garnison, og jeg forstaar ikke de Principper, i Kraft af hvilke man vil bevare Aarhus som Garnisonsby, skønt den ligger ved Havet, men derimod abandonnere Nyborg og Helsingør, fordi de ogsaa ligge ved Havet. Den Frygt, der paa dette Punkt ytres for pludselig Overrumpling, nærer jeg ikke. Men, som sagt, jeg mener, at det er et Spørgsmaal, der skal og bør ordnes ved Lov.

Den følgende Paragraf, § 12, har ikke det allerringeste med Hærloven at bestille. Det er en Bestemmelse, der hører hjemme i Værnepligtsloven. Man er i denne Paragraf gaaet saa vidt, at man har brugt Benævnelserne K. I. og K. II., som intet Menneske ved hvad betyder, undtagen dem, der have studeret Forsvarskommissionens Betænkning. I denne har General Kühnel udarbejdet Forslag til en ny Værnepligtslov. Men de Benævnelser, han der bruger, kan man dog ikke uden videre overføre i en Hærlov som denne, naar den Værnepligtslov, som vi have, og som er gældende i Øjeblikket, har Benævnelserne E. K. 1—9 og „Militærarbejder.“ Men man har tillige her indsmuglet en Bestemmelse, som kan faa ganske overordentlig store Følger. Jeg berørte den i den Interpellation, jeg rettede forleden til Justitsministeren, idet jeg gjorde opmærksom paa, at man ved kongelig Anordning har bestemt,

at visse faglige Stillinger skulle bruges saaledes, at de paagældende blive fordelt til Hæren i et vist Antal. Man har ikke mindre end 20 Stillinger, der begynder med Studenter og ende med Barberere. Følgen deraf vil altsaa være, at ved Udskrivningen kan en Mand udskrives til Garder og trække et Nummer saa højt, at han ikke vilde komme ind, men hvis han tilfældigvis beklæder en af disse Stillinger, kommer han ind alligevel. I det Øjeblik man havde almindelig Værnepligt, saaledes at alle blev indkaldte, havde det naturligvis ingen Betydning, men naar man kun har partiel Udskrivning af de værnepligtige, bliver det en Uret, fordi de, der ikke have nogen af de paagældende Livsstillinger, altid gaa fri, hvorimod de, der have en af disse Livsstillinger, ere sikre paa at komme ind.

Hvad Hæren angaar, er der jo blevet ført Forhandling om Nødvendigheden af at faa indført en Overkommando for Hæren, saaledes at Hæren blev stillet under en kommanderende General. Dette er en absolut Nødvendighed. Efter 5. Juni Grundloven var Bestemmelsen den, at Kongen havde den højeste Myndighed over Hær og Flaade, men ved Revisionen i 1866 strøg man denne Bestemmelse og satte i § 11 en generel Bestemmelse, der lyder saaledes: Kongen har den øverste Myndighed over alle Rigets Anliggender og udøver den gennem sine Ministre. Følgen deraf er, at Forsvarsministeren i Virkeligheden er Hærens højstkommanderende General og Flaadens højstbefalende Admiral. Men det er jo en Umulighed, man kan ikke lade Befalingsmyndigheden udøve af civile Folk. Det har man ogsaa erkendt andre Steder, og derfor har man ordnet Forholdene derefter, naar man tog en civil Minister — det har man ikke gjort overalt. I alle Tilfælde maa jeg gøre opmærksom paa, at det er noget fuldstændig enestaaende for Danmark — Danmark er desværre enestaaende paa saa mange Omraader med Hensyn til det, der er urigtigt og galt —, at man falder paa at tage en civil Mand til Minister i det Øjeblik, det gælder at gennemføre en Forsvarsordning, der netop kræver ganske særlig og speciel Sagkundskab. Men man har, som sagt, andetsteds ordnet det saaledes, at Krigs- og Marineministeren, naar de ere civile, væsentlig kun ville faa den administrative Myndighed, og der er en kommanderende General og en kommanderende Admiral. Spørgsmaalet foreligger imidlertid ikke nu; naar jeg har bragt det